

Daxuyannameya 27'ê Adar'a 2014'an, Roja Şanoyê ya Cihanê

a Birêz BRETT BAILEY

Ruhê pêşaniyê ku ne mimkune bi ser de girtin, di her civînên mirovan de diyar dibe.

Li bin darên gundikan, li şanoyên ku bi xwedî teknîkên pêşketî yên metropolên tomerî; li salonên dibistanan û li zevîyan û li perestgehên; li taxên derveyî bajêr, li meyandanê bajarên, li navendê civînan û li qatên jêzemîn li herêmên xizan de tevlihevîya nîşên mirovan, curbicurîya wan, hebûna bi xwîn û can bi xeydoktîya wan, bi henasên xwe, ji bo dengê dembihêrkan, afirandina bi emrekî kin di alema şanoya xwe de nêzî hev dibin.

Armanca civîna me girîn û bi bîr anîn e; kenîn û ketina fikir û ramanan e; hîn bûn û pesend kirin û nîgaşkirin e. Şaşwazî bûna li hunerên teknîkî, niwandina îlahan e, bedewî û dilovanî û li hember me ya hêza afirandina cinawiran, bi hev ji heyranîyê bi hev re lê bêhn çikandinbûn e. Em li wan deran ji bo zêdekirina enerjîya xwe û ji bo hê hêzdartirbûnê dicivin. Xwedî derketina çandên me yên cuda cuda û ji ber ji holê rakirina tixûbên di navbera me de.

Ruhê pêşaniyê ku ne gengaz e bi ser de girtin, di her civînen mirovan de diyar dibe. Ku çavkanîya wan ji taybeymendîyên hevpar tî, maskeyan bi xwe ve dikin ji kevneşopên me yên cihêreng û dikevin dilqan. Ziman û ahengên me, dikeve bin xizmeta livên destan, di nav civata me de valayîyeke hevber diafirîne.

Û em jî, bi vê ruhê qedîm ve hunermendên ku hevkarîyê dikin, wêna li dilên me, li ramanên me û li bedenên me, em bi bêgavî pejiwandina dehandinê de pê dihîsin. Bi vî awayî em hêmu derfetên û bi nehênên tî ronî ve, yên rastîn diyar dikin.

Werin binerin ku, di vê serdemê de bi milyonan mirov ji bo hewldana jiyana mayînê, pergalên zordest û di lepê hovîtîya kapîtalîzmê de êşan dikşîn in, ji lihevexistin û tehdeyê ji hev direvin; hêzê veşarî dest diavêjin ser jiyana mirovan û gotinên me bi rêya hikumetên bêrûmet ve mehremîyet tî sansûrkirin; daristanan tî nelaskirin, celebên zîruhan kêmbin, okyanûsan tî jehrdan; Edî çî maye ji bo bêgavîya aşkere kirinê ?

Di vê dinê de hêzan ne wekhev in. Pergalên serdestî yên cuda yek netewe ye, tek nijad, tek babet, yek terciha cinsîyetê, tek ol, tek bîrdozî yê, yek derdoreke çandî ku daxwaza hewla serdestî, ya li ser yên din ve, me hemûyan bi zorê didin pê bawerkirin. Li dinyayeke welê de, di navbera hunerên û civakê rojevan de, ji bo hewldana bêpêwendîyê serhişkî dikin; bi rastî, ma ev ne hêjayî awayeke parastina tevgerînê ye?

Em ku hunermendên arenayan û şanogehan, gelo tevgera me li gor berjewendîya sparîşên pîyasayê ne ? Hekana bi hêza ku di destê wan de bi awayeke qewîn li dilê civakê û di serê wan de vekirina cihekî pak, em li derdora xwe mirovan kom dikin, îlham û efsûn didin wan, û agahdar dikin. Axirê, gelo em dikarin hêvîyekê û cîhaneke hevkarî bi safê dile xwe biafirîn in ?